

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 19ης Ιουλίου 2016*

«Αίτηση αναίρεσης — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ) — Απόφαση 2009/906/ΚΕΠΠΑ — Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUPM) στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη — Αποσπασμένος κρατικός υπάλληλος — Μετακίνηση σε περιφερειακό γραφείο της αποστολής — Άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ — Άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ — Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως — Δικαιοδοσία των δικαιοδοτικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρα 263, 268 και 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ»

Στην υπόθεση C-455/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 2014,

Η, κάτοικος Κατάνης (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον M. Velardo, avvocato,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τους A. Vitro και F. Naert,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους F. Erlbacher, G. Gattinara και J.-P. Kerpenne, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

η **Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Βοσνία Ερζεγοβίνη (EUPM)**, με έδρα το Σαράγεβο (Βοσνία-Ερζεγοβίνη),

καθών πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, M. Plešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz και K. Λυκούργο, προέδρους τμήματος, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, M. Berger, K. Jürimäe, M. Βηλαρά και E. Regan (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 18ης Ιανουαρίου 2016,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Απριλίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Η ζητεί την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 10ης Ιουλίου 2014, Η κατά Συμβουλίου κ.λπ. (Τ-271/10, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ΕΥ:Τ:2014:702), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή] που είχε ασκήσει η Η ζητώντας, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της 7ης Απριλίου 2010, που υπογράφεται από τον διευθυντή προσωπικού της Αστυνομικής Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης [European Union Police Mission] (EUPM), με την οποία η αναιρεσείουσα μετακινήθηκε στη θέση «Criminal Justice Adviser – Prosecutor» στο περιφερειακό γραφείο της Μπάνια Λούκα (Βοσνία-Ερζεγοβίνη) και, εφόσον ήταν απαραίτητο, η επιβεβαιωτική της ως άνω αποφάσεως απόφαση της 30ής Απριλίου 2010, που υπογράφεται από τον κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως 2009/906/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 2009, σχετικά με την Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUPM) στη [Βοσνία-Ερζεγοβίνη] (ΕΕ 2009, L 322, σ. 22), Αρχηγό της αποστολής αυτής, και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το Συμβούλιο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η EUPM να καταβάλουν αποζημίωση.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της κοινής δράσεως 2002/210/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, για την Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2002, L 70, σ. 1), συστάθηκε EUPM για να διαδεχτεί τη Διεθνή Αστυνομική Δύναμη των Ηνωμένων Εθνών στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη.
- 3 Βάσει του άρθρου 28 και του άρθρου 43, παράγραφος 2, ΣΕΕ, η EUPM παρατάθηκε κατ' επανάληψη, και για τελευταία φορά με την απόφαση 2009/906, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2011.

- 4 Το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής, με τίτλο «Περιγραφή της αποστολής», ορίζει στο πρώτο εδάφιο τα εξής:

«Ως μέρος της γενικής προσέγγισης του κράτους δικαίου στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και στην ευρύτερη περιοχή, η EUPM, ενώ διατηρεί τις ελάχιστες ικανότητες στους τομείς της μεταρρύθμισης και λογοδοσίας της αστυνομίας παρέχει καταρχήν υποστήριξη στις αρμόδιες υπηρεσίες επιβολής του νόμου της [Βοσνίας-Ερζεγοβίνης] στον τομέα της καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος και της διαφθοράς, με επίκεντρο τις αρχές επιβολής του νόμου σε κρατικό επίπεδο, την ενίσχυση των σχέσεων μεταξύ αστυνομίας και εισαγγελικών αρχών και την περιφερειακή και διεθνή συνεργασία.»

- 5 Το άρθρο 4 της αποφάσεως αυτής, με τίτλο «Δομή της αποστολής», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η διάρθρωση της EUPM περιλαμβάνει:

α) κεντρικό αρχηγείο στο Σεράγεβο, αποτελούμενο από τον Αρχηγό αποστολής και το προσωπικό που προβλέπει το σχέδιο επιχειρήσεων (OPLAN)·

β) τέσσερα περιφερειακά γραφεία στο Σεράγεβο, την Μπάνια Λούκα, το Μόσταρ και την Τούζλα·

[...].»

- 6 Το άρθρο 5 της ίδιας αποφάσεως, με τίτλο «Διοικητής Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων», ορίζει στις παραγράφους 2 έως 4 τα εξής:

«2. Ο Διοικητής Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων, υπό τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατηγική διοίκηση της Επιτροπής Πολιτικής και Ασφάλειας (ΕΠΑ) και υπό τη γενική εξουσία του Υπάτου Εκπροσώπου της Ένωσης για τις Εξωτερικές Υποθέσεις και την Πολιτική Ασφαλείας (ΥΕ) ασκεί τη διοίκηση και τον έλεγχο της EUPM σε στρατηγικό επίπεδο.

3. Ο Διοικητής Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων εξασφαλίζει την ορθή και αποτελεσματική εφαρμογή των αποφάσεων του Συμβουλίου, καθώς και των αποφάσεων της ΕΠΑ, μεταξύ άλλων μέσω της έκδοσης των κατάλληλων εντολών στο στρατηγικό επίπεδο προς τον Αρχηγό αποστολής, στον οποίο παρέχει συμβουλές και τεχνική υποστήριξη.

4. Το αποσπασμένο προσωπικό παραμένει πλήρως υπό τις εντολές των εθνικών αρχών του κράτους ή θεσμικού οργάνου της ΕΕ από το οποίο αποσπάστηκε. Οι εθνικές αρχές μεταβιβάζουν τον επιχειρησιακό έλεγχο (OPCON) του προσωπικού τους, των ομάδων και των μονάδων τους στο Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων.»

- 7 Το άρθρο 6 της αποφάσεως 2009/906, με τίτλο «Αρχηγός αποστολής», ορίζει στις παραγράφους 1 έως 5 τα εξής:

«1. Ο Αρχηγός αποστολής είναι υπεύθυνος να διοικεί και να ελέγχει την EUPM στο θέατρο των επιχειρήσεων.

2. Ο Αρχηγός αποστολής διοικεί και ελέγχει το προσωπικό, τις ομάδες και τις μονάδες των συμμετεχόντων κρατών βάσει των διαταγών του Αρχηγού Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων. Επίσης είναι υπεύθυνος για τη διοίκηση και τη διοικητική μέριμνα επί των περιουσιακών στοιχείων, των πόρων και των πληροφοριών που τίθενται στη διάθεση της EUPM.

3. Ο Αρχηγός αποστολής εκδίδει εντολές προς το σύνολο του προσωπικού της EUPM με στόχο την αποτελεσματική διεξαγωγή της EUPM στο θέατρο των επιχειρήσεων, αναλαμβάνοντας τον συντονισμό και την καθημερινή διαχείριση της EUPM σύμφωνα με τις εντολές σε στρατηγικό επίπεδο του Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων.

4. Ο Αρχηγός αποστολής είναι υπεύθυνος για την εκτέλεση του προϋπολογισμού της EUPM. Προς τούτο, ο Αρχηγός αποστολής υπογράφει σύμβαση με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

5. Ο Αρχηγός αποστολής είναι υπεύθυνος για τον πειθαρχικό έλεγχο του προσωπικού. Όσον αφορά το αποσπασμένο προσωπικό, τυχόν πειθαρχικά μέτρα επιβάλλονται από την οικεία εθνική αρχή ή την αρμόδια αρχή της ΕΕ.»

- 8 Το άρθρο 7 της αποφάσεως αυτής, με τίτλο «Το προσωπικό της EUPM», ορίζει τα εξής:

«[...]

2. Η EUPM απαρτίζεται πρωτίστως από προσωπικό που αποσπάται από τα κράτη μέλη ή από θεσμικά όργανα της ΕΕ. Κάθε κράτος μέλος ή θεσμικό όργανο της ΕΕ επιβαρύνεται με τις δαπάνες του προσωπικού που έχει αποσπάσει, συμπεριλαμβανομένων των ταξιδιωτικών εξόδων προς και από τον τόπο απόσπασης, των μισθών, της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και των επιδομάτων πέραν των εφαρμοστέων καθημερινών αποζημιώσεων, καθώς και των επιδομάτων δυσμενών συνθηκών και κινδύνου.

3. Το διεθνές μη στρατιωτικό και το τοπικό προσωπικό μπορούν επίσης να προσλαμβάνονται από την EUPM, ανάλογα με τις ανάγκες, με σύμβαση εργασίας αν τα απαιτούμενα καθήκοντα δεν παρέχονται από προσωπικό αποσπασμένο από τα κράτη μέλη. [...]
4. Το προσωπικό στο σύνολό του τηρεί τους στοιχειώδεις κανόνες ασφάλειας των επιχειρήσεων οι οποίοι προβλέπονται ειδικά για την αποστολή, καθώς και το σχέδιο ασφάλειας της αποστολής στο οποίο στηρίζεται επιτόπου η πολιτική ασφάλειας της ΕΕ. Όσον αφορά την προστασία των διαβαθμισμένων πληροφοριών της ΕΕ στις οποίες έχει πρόσβαση το προσωπικό κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, το προσωπικό στο σύνολό του τηρεί τις αρχές ασφάλειας και τους στοιχειώδεις κανόνες που ορίζονται από την απόφαση 2001/264/ΕΚ του Συμβουλίου, της 19ης Μαρτίου 2001, για την έγκριση των κανονισμών ασφαλείας του Συμβουλίου [ΕΕ 2001, L 101, σ. 1] [...].»
- 9 Το άρθρο 8 της ίδιας αποφάσεως φέρει τον τίτλο «Καθεστώς της EUPM και του προσωπικού της» και στην παράγραφο 2 ορίζει τα εξής:
- «Το κράτος ή το όργανο της ΕΕ που έχει αποσπάσει μέλος του προσωπικού φέρει την ευθύνη να απαντά σε τυχόν αξιώσεις συνδεδεμένες με την απόσπαση τις οποίες προβάλλει το μέλος του προσωπικού ή οι οποίες το αφορούν. Το εν λόγω κράτος ή το όργανο της ΕΕ φέρει την ευθύνη για την άσκηση τυχόν προσφυγής κατά του αποσπασθέντος.»
- 10 Το άρθρο 9 της ίδιας αποφάσεως φέρει τον τίτλο «Δομή διοίκησης» και ορίζει τα εξής:
- «1. Η EUPM διαθέτει ενοποιημένη δομή διοίκησης, ως επιχείρηση διαχείρισης κρίσεων.
2. Υπό την ευθύνη του Συμβουλίου, η ΕΠΑ αναλαμβάνει τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατηγική διοίκηση της EUPM.
3. Ο Διοικητής Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων, υπό τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατηγική διεύθυνση της ΕΠΑ και τη γενική εξουσία του ΥΕ, είναι ο διοικητής της EUPM σε στρατηγικό επίπεδο και, υπό την ιδιότητά του αυτή, απευθύνει εντολές προς τον Αρχηγό αποστολής και του παρέχει συμβουλές και τεχνική υποστήριξη.
- [...]
5. Ο Αρχηγός αποστολής διοικεί και ελέγχει την EUPM στο θέατρο των επιχειρήσεων και υποβάλλει εκθέσεις απευθείας στο Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων.»
- 11 Το άρθρο 10 της αποφάσεως 2009/906 φέρει τον τίτλο «Πολιτικός έλεγχος και στρατηγική διοίκηση» και στην παράγραφο 1 ορίζει τα εξής:
- «Η ΕΠΑ ασκεί, υπό την ευθύνη του Συμβουλίου, τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατηγική διοίκηση της EUPM. Με την παρούσα κοινή δράση, το Συμβούλιο εξουσιοδοτεί την ΕΠΑ να λαμβάνει τις σχετικές αποφάσεις σύμφωνα με το άρθρο 38 [ΣΕΕ]. Η εξουσιοδότηση αυτή περιλαμβάνει και την εξουσία διορισμού ενός Αρχηγού αποστολής, με πρόταση του ΥΕ, και τροποποίησης [της αρχικής ιδέας ενέργειας των επιχειρήσεων] και [του σχεδίου επιχειρήσεων]. Το Συμβούλιο διατηρεί την εξουσία λήψης αποφάσεων όσον αφορά τους στόχους και τη λήξη της αποστολής της EUPM.»
- 12 Το άρθρο 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο οποίος θεσπίστηκε με τον Κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 108), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 1080/2010 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2010

(ΕΕ 2010, L 311, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2012, L 144, σ. 48) (στο εξής: ΚΥΚ), ορίζει ότι «[τ]ο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αρμόδιο να αποφαινεται για κάθε διαφορά μεταξύ της Ένωσης και ενός προσώπου που υπόκειται στον παρόντα κανονισμό, περί της νομιμότητας ενός μέτρου που θίγει το πρόσωπο αυτό [...]».

Το ιστορικό της διαφοράς και οι επίδικες αποφάσεις

- 13 Η Η είναι Ιταλίδα δικαστής η οποία αποσπάστηκε στην ΕUPM στο Σεράγεβο (Βοσνία-Ερζεγοβίνη) με απόφαση του Ιταλού Υπουργού Δικαιοσύνης της 16ης Οκτωβρίου 2008, προκειμένου να ασκήσει τα καθήκοντα του «Criminal Justice Unit Adviser» από τις 14 Νοεμβρίου 2008.
- 14 Με απόφαση του ίδιου Υπουργού της 7ης Απριλίου 2009 η απόσπαση της αναιρεσείουσας παρατάθηκε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2009, προκειμένου αυτή να ασκήσει τα καθήκοντα του «Chief Legal Officer». Ομοίως με απόφαση του Υπουργού της 9ης Δεκεμβρίου 2009 η απόσπαση της αναιρεσείουσας παρατάθηκε εκ νέου μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010, προκειμένου να εξακολουθήσει να ασκεί τα ίδια καθήκοντα.
- 15 Με απόφαση της 7ης Απριλίου 2010 που υπογράφεται από τον διευθυντή προσωπικού της ΕUPM, η αναιρεσείουσα μετακινήθηκε για επιχειρησιακούς λόγους στη θέση του «Criminal Justice Adviser – Prosecutor» στο περιφερειακό γραφείο της Μπάνια Λούκα, από τις 19 Απριλίου 2010.
- 16 Μόλις παρέλαβε την απόφαση της 7ης Απριλίου 2010, η αναιρεσείουσα υπέβαλε καταγγελία ενώπιον των ιταλικών αρχών.
- 17 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 15ης Απριλίου 2010, υπάλληλος της Μόνιμης Αντιπροσωπείας της Ιταλικής Δημοκρατίας στην Ένωση ενημέρωσε την αναιρεσείουσα ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2010 είχε ανασταλεί.
- 18 Με απόφαση της 30ής Απριλίου 2010 που υπογράφεται από τον κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως 2009/906 Αρχηγό αποστολής, ο Αρχηγός αποστολής απάντησε στην καταγγελία της αναιρεσείουσας, εμμένοντας στην απόφαση της 7ης Απριλίου 2010 (στο εξής, από κοινού: επίδικες αποφάσεις). Ο Αρχηγός αποστολής διευκρίνισε ότι η ανωτέρω απόφαση της 7ης Απριλίου 2010 είχε ληφθεί από τον ίδιο και ότι ο επιχειρησιακός λόγος για τη μετακίνηση της αναιρεσείουσας ήταν η ανάγκη να παρέχει νομική υποστήριξη για ζητήματα ποινικού δικαίου στο γραφείο της Μπάνια Λούκα.
- 19 Στις 4 Ιουνίου 2010 η αναιρεσείουσα προσέφυγε ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale del Lazio (περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου του Λατίου, Ιταλία) κατά της ΕUPM, για την ακύρωση της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2010 και την αποκατάσταση της υλικής της ζημίας. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου η αναιρεσείουσα επισήμανε ότι η δίκη αυτή ήταν ακόμη εκκρεμής. Η αναιρεσείουσα υπέβαλε επίσης ενώπιον του ανωτέρω ιταλικού δικαστηρίου αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2010.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουνίου 2010 η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή με αίτημα την ακύρωση των επίδικων αποφάσεων και την αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη.
- 21 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή, με χωριστά δικόγραφα, προέβαλαν ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε τότε, υποστηρίζοντας κατ' ουσίαν ότι οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν πράξεις που αφορούν επιχειρησιακή δράση η οποία αποφασίζεται και ασκείται στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας

(ΚΕΠΠΑ), με αποτέλεσμα το Γενικό Δικαστήριο να μην είναι αρμόδιο να κρίνει την προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του, βάσει του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ και του άρθρου 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

- 22 Η αναιρεσείουσα ζήτησε να απορριφθούν οι προβληθείσες ενστάσεις, διότι οι επίδικες αποφάσεις δεν αποτελούν πράξεις πολιτικής ή στρατηγικής που συνδέονται με την ΚΕΠΠΑ και τυχόν έλλειψη αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου θα της στερούσε το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, καθώς ο εθνικός δικαστής δεν μπορούσε ούτε να ακυρώσει τις αποφάσεις αυτές ούτε να διατάξει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να αποκαταστήσουν τη ζημία που προκάλεσαν.
- 23 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη λόγω αναρμοδιότητας.

Αιτήματα των διαδίκων

- 24 Με την αίτηση αναιρέσεως η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη·
 - να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και
 - να καταδικάσει τους καθών πρωτοδίκως στα δικαστικά έξοδα.
- 25 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·
 - να αντικαταστήσει την αιτιολογία όσον αφορά τη μεταβίβαση αρμοδιότητας, και
 - να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·
 - να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη·
 - επικουρικός, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατά της Επιτροπής και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και
 - να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 27 Η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, και σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στο ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επί της προσφυγής.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 28 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, του οποίου η εξέταση πρέπει να προηγηθεί και ο οποίος έχει δύο σκέλη, η αναιρεσείουσα παραπονεύεται, πρώτον, διότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν ενέπιπταν στην αρμοδιότητά του βάσει του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΛΕΕ, καθώς και βάσει του άρθρου 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, και, δεύτερον, διότι το Γενικό Δικαστήριο θεώρησε τις πράξεις αυτές πράξεις των εθνικών αρχών.
- 29 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν απλές διοικητικές πράξεις μετακινήσεως ανθρώπινου δυναμικού, που εμπίπτουν στην καθημερινή διαχείριση των επιχειρήσεων της EUPM στη Βοζνία-Ερζεγοβίνη. Μόνον οι πράξεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου που αναφέρονται στο άρθρο 25 ΣΕΕ και εκδίδονται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 31 ΣΕΕ αποτελούν πράξεις που σχετίζονται με την ΚΕΠΠΑ.
- 30 Επίσης, κατά την αναιρεσείουσα, η αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης να εξετάσει τη νομιμότητα των επίδικων αποφάσεων απορρέει από το άρθρο 215 και το άρθρο 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθώς και από τους σκοπούς των διατάξεων αυτών, οι οποίες απονέμουν στο Δικαστήριο την αρμοδιότητα να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων που προβλέπουν περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών και νομικών προσώπων. Δεδομένου ότι εν προκειμένω οι επίδικες αποφάσεις είχαν αναπτύξει έννομες συνέπειες έναντι της αναιρεσείουσας, μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαστικού ελέγχου, σύμφωνα με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 2008, *Sogelma* κατά EYA (T-411/06, EU:T:2008:419).
- 31 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στις αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2007, *Segi* κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-355/04 P, EU:C:2007:116, σκέψεις 51 έως 54), και της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψη 70), υποστηρίζει ότι το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ και το άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεν έχουν την έννοια ότι κάθε πράξη που εκδίδεται στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ εκφεύγει αυτομάτως της αρμοδιότητας του δικαστή της Ένωσης. Ο περιορισμός της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου σε ζητήματα ΚΕΠΠΑ αποτελεί απόκλιση από τον κανόνα γενικής αρμοδιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 19 ΣΕΕ, συνεπώς πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Η ερμηνεία που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο, ότι δηλαδή δεν ήταν αρμόδιο εκ μόνου του λόγου ότι οι επίδικες αποφάσεις είχαν εκδοθεί από όργανο το οποίο είχε δημιουργηθεί με πράξη εκδοθείσα βάσει του τίτλου V, κεφάλαιο 2, της Συνθήκης ΕΕ, αντιβαίνει στο γράμμα, τη γενική οικονομία και τον σκοπό των διατάξεων αυτών.
- 32 Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ενδέχεται να εκδώσουν πράξεις ή να είναι υπεύθυνα για ενέργειες και παραλείψεις οι οποίες, παρότι εκδηλώνονται στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, δεν αποτελούν κυβερνητικές πράξεις που σχετίζονται με την άσκηση της ΚΕΠΠΑ. Οι συντάκτες των Συνθηκών θέλησαν, όμως, να εξαιρέσουν από το πεδίο αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου μόνο τις τελευταίες. Έτσι, το σύστημα που θεσπίζεται από τις Συνθήκες προβαίνει σε διάκριση μεταξύ των κυβερνητικών πράξεων και των πράξεων εφαρμογής που εκδίδονται βάσει αυτών. Ακόμη και αν αυτές οι πράξεις εφαρμογής εκδίδονται βάσει του τίτλου V, κεφάλαιο 2, της Συνθήκης ΕΕ, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου ως προς αυτές απορρέει από τους γενικούς κανόνες του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, χωρίς να απαιτείται να προβλέπεται ρητώς.
- 33 Επίσης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η τελολογική ερμηνεία των Συνθηκών, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την υποχρέωση σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων, επιτάσσει να δοθεί στη φράση «ορισμένων αποφάσεων, κατά τα αναφερόμενα από το άρθρο 275, δεύτερο εδάφιο, [ΣΛΕΕ]» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ, η ερμηνεία ότι αναφέρεται σε κάθε πράξη που εκδίδεται από θεσμικό όργανο της Ένωσης σε βάρος προσώπου, και αναπτύσσει έναντι του προσώπου αυτού έννομες συνέπειες ικανές να προσβάλουν τα θεμελιώδη δικαιώματά του.

- 34 Η Επιτροπή προτείνει, έτσι, δύο εναλλακτικές ερμηνείες του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ, και του άρθρου 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, που οδηγούν εν μέρει σε διαφορετικά αποτελέσματα ως προς την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης, εκ των οποίων η πρώτη συνίσταται στην εξέταση του περιεχομένου της επίμαχης πράξεως, ενέργειας ή παραλείψεως και η δεύτερη στηρίζεται στους λόγους που προβάλλονται ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Σύμφωνα με την πρώτη ερμηνεία, το Δικαστήριο θα πρέπει να αποφανθεί ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν είναι αρμόδιος να κρίνει την παρούσα υπόθεση, καθόσον οι επίδικες αποφάσεις αποτελούν επιχειρησιακές πράξεις της ΚΕΠΠΑ που δεν αναπτύσσουν έναντι της αναιρεσείουσας έννομα αποτελέσματα ικανά να προσβάλουν θεμελιώδη δικαιώματά της. Βάσει της δεύτερης ερμηνείας, θα πρέπει να εξετασθούν οι λόγοι που προβλήθηκαν με την προσφυγή. Αν το Δικαστήριο κάνει δεκτή την ερμηνεία αυτή, θα πρέπει να απορρίψει εν μέρει την προσφυγή ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως αρμοδιότητας και κατά τα λοιπά να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο ή να κρίνει το παραδεκτό και την ουσία της υποθέσεως.
- 35 Το Συμβούλιο ζητεί να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως. Φρονεί, καταρχάς, ότι ο αποκλεισμός των πράξεων της ΚΕΠΠΑ από την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης καταλαμβάνει, κατά το άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όλες τις διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν την ΚΕΠΠΑ, καθώς και όλες τις πράξεις «που εκδίδονται βάσει των διατάξεων αυτών». Η εξαίρεση αυτή αφορά και τις δράσεις μιας «αποστολής ΚΕΠΠΑ». Ειδικότερα, το άρθρο 24, παράγραφος 1, ΣΕΕ και το άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν καλύπτουν μόνο τον ρόλο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου, αλλά και τον ρόλο του ΥΕ και των κρατών μελών κατά την υλοποίηση της ΚΕΠΠΑ.
- 36 Στη συνέχεια το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η έννοια «περιοριστικά μέτρα» του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν μπορεί να έχει ευρύ περιεχόμενο. Συγκεκριμένα, η έννοια αυτή αφορά μόνο την πολιτική κυρώσεων της Ένωσης. Εξάλλου, οι όροι που χρησιμοποιούνται στη διάταξη αυτή έχουν πιο περιορισμένη σημασία από αυτή των πράξεων που «προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα» κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ. Ως προς το ζήτημα αυτό δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί καμία αναλογία με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 2008, *Sogelma* κατά ΕΥΑ (Τ-411/06, ΕΥ:Τ:2008:419, σκέψεις 33 έως 57), δεδομένου ότι, αφενός, η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή αφορούσε προσφυγή κατά οργανισμού της «Κοινότητας», στο πλαίσιο του πρώην πρώτου πυλώνα, και όχι απόφαση της ΚΕΠΠΑ και, αφετέρου, σε αντίθεση προς τον επίμαχο οργανισμό στην υπόθεση εκείνη, η ΕΥΡΜ δεν έχει νομική προσωπικότητα.
- 37 Τέλος, όσον αφορά τη φύση των επίδικων αποφάσεων, το Συμβούλιο φρονεί ότι αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο επιχειρησιακής αποφάσεως της πολιτικής ασφαλείας και άμυνας, εκφεύγοντας της αρμοδιότητας των διοικητικών οργάνων της Ένωσης. Συγκεκριμένα, η μετακίνηση εισαγγελέα στο πλαίσιο αποστολής διαχειρίσεως κρίσεως που επιχειρεί σε ευαίσθητο περιβάλλον δεν μπορεί να θεωρηθεί απόφαση αμιγώς διοικητικής φύσεως. Το ότι η απόφαση αυτή μπορεί να θεωρηθεί πράξη «καθημερινής διαχειρίσεως» δεν σημαίνει ότι είναι αμιγώς διοικητική πράξη, καθώς στις αποφάσεις σε ζητήματα καθημερινής διαχειρίσεως εμπίπτουν οι περισσότερες επιχειρησιακές αποφάσεις, όπως, μεταξύ άλλων, όσες έχουν ως αντικείμενο τον προσδιορισμό του τόπου και των λεπτομερειών μιας επεμβάσεως.
- 38 Επικουρικώς, το Συμβούλιο προβάλλει ότι, στο μέτρο που οι επίδικες αποφάσεις περιλαμβάνουν στοιχεία διοικητικής φύσεως, τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν να διαχωριστούν από τα επιχειρησιακά στοιχεία. Ειδικότερα, τίποτα δεν μπορεί να οδηγήσει σε μια στενή ερμηνεία της εκφράσεως «τυχόν αξιώσεις συνδεόμενες με την απόσπαση», στο άρθρο 8 της αποφάσεως 2009/906, που θα διέκρινε την απόφαση αποσπάσεως από την υλοποίησή της μέσω συμβάσεως. Αντιθέτως, από το άρθρο 6, παράγραφος 5, της αποφάσεως αυτής, κατά το οποίο, όσον αφορά το αποσπασμένο προσωπικό, τυχόν πειθαρχικά μέτρα απόκεινται στην εθνική αρχή του κράτους από το οποίο έγινε η απόσπαση, προκύπτει ότι οι αποφάσεις που αφορούν τους όρους εφαρμογής της αποσπάσεως εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 39 Υπενθυμίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ και του άρθρου 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο κατ' αρχήν δεν έχει αρμοδιότητα όσον αφορά τις διατάξεις σχετικά με την ΚΕΠΠΑ καθώς και τις πράξεις που εκδίδονται βάσει των διατάξεων αυτών (αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψη 69, και της 12ης Νοεμβρίου 2015, Elitaliana κατά Eulex Kosovo, C-439/13 P, EU:C:2015:753, σκέψη 41).
- 40 Οι διατάξεις όμως αυτές εισάγουν παρέκκλιση από τον κανόνα της γενικής αρμοδιότητας την οποία το άρθρο 19 ΣΕΕ απονέμει στο Δικαστήριο προκειμένου να εξασφαλίζει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των Συνθηκών και, κατά συνέπεια, πρέπει να ερμηνεύονται στενά (αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψη 70, και της 12ης Νοεμβρίου 2015, Elitaliana κατά Eulex Kosovo, C-439/13 P, EU:C:2015:753, σκέψη 42).
- 41 Υπογραμμίζεται συναφώς ότι, όπως προκύπτει τόσο από το άρθρο 2 ΣΕΕ που περιλαμβάνεται στις κοινές διατάξεις της Συνθήκης ΕΕ όσο και από το άρθρο 21 ΣΕΕ περί της εξωτερικής δράσης της Ένωσης, στο οποίο παραπέμπει το σχετικό με την ΚΕΠΠΑ άρθρο 23 ΣΕΕ, η Ένωση βασίζεται, ιδίως, στις αξίες της ισότητας και του κράτους δικαίου (βλ., υπ' αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2007, Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-355/04 P, EU:C:2007:116, σκέψη 51, καθώς και γνωμοδότηση 2/13, της 18ης Δεκεμβρίου 2014, EU:C:2014:2454, σκέψεις 168 και 169). Η ύπαρξη αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου προς διασφάλιση της τηρήσεως των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την ύπαρξη κράτους δικαίου (βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 42 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι οι επίδικες αποφάσεις εντάσσονται, βεβαίως, στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ. Πράγματι, οι αποφάσεις αυτές, οι οποίες ελήφθησαν από τον Αρχηγό της EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, η οποία είχε συσταθεί βάσει του άρθρου 28 και του άρθρου 43, παράγραφος 2, ΣΕΕ, για την πλήρωση, μέσω μετακινήσεως, μιας θέσεως στο περιφερειακό γραφείο της εν λόγω αποστολής, συνδέονται με επιχειρησιακή δράση της Ένωσης που είχε αποφασιστεί και ασκούσαν στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, η οποία, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 2009/906, είχε κατ' ουσίαν ως σκοπό να υποστηρίξει τις υπηρεσίες επιβολής του νόμου της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος και της διαφθοράς.
- 43 Το γεγονός, όμως, αυτό δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην τον αποκλεισμό της αρμοδιότητας του δικαστή της Ένωσης (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψεις 69 έως 74, και της 12ης Νοεμβρίου 2015, Elitaliana κατά Eulex Kosovo, C-439/13 P, EU:C:2015:753, σκέψεις 43 έως 50).
- 44 Επισημαίνεται, εν προκειμένω, όπως ανέφερε το ίδιο το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατήριου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης είναι αρμόδια, βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, να κρίνουν τις προσφυγές που ασκούνται από μέλη του προσωπικού της Ένωσης αποσπασμένα στην EUPM. Συγκεκριμένα, το προσωπικό αυτό κατά το διάστημα της αποσπάσεως του στην EUPM εξακολουθεί να υπάγεται στον ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, υπάγεται στην αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης, βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ.
- 45 Από την απόφαση 2009/906 προκύπτει, βεβαίως, ότι το προσωπικό που είναι αποσπασμένο από τα κράτη μέλη στην EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη δεν τελεί, από πολλές απόψεις, σε παρόμοια, πολύ δε λιγότερο σε πανομοιότυπη, κατάσταση με αυτή του προσωπικού που είναι αποσπασμένο στην EUPM από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

- 46 Ειδικότερα, το προσωπικό που είναι αποσπασμένο από τα κράτη μέλη παραμένει πλήρως, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως αυτής, υπό τις εντολές των εθνικών αρχών του κράτους από το οποίο αποσπάστηκε, ενώ το προσωπικό που είναι αποσπασμένο από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης παραμένει, κατά την ίδια διάταξη, υπό τις εντολές των αντίστοιχων θεσμικών οργάνων.
- 47 Ομοίως, από το άρθρο 6, παράγραφος 5, της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι τα πειθαρχικά μέτρα σε βάρος του προσωπικού που είναι αποσπασμένο από τα κράτη μέλη εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών, ενώ όταν τα πειθαρχικά μέτρα στρέφονται κατά του προσωπικού που είναι αποσπασμένο από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των θεσμικών αυτών οργάνων.
- 48 Εξάλλου, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, της ίδιας αποφάσεως, τα κράτη μέλη φέρουν τα έξοδα του προσωπικού που έχουν αποσπάσει, όπως, μεταξύ άλλων, τα ταξιδιωτικά έξοδα προς και από τον τόπο αποσπάσεως, τους μισθούς, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ορισμένα επιδόματα, ενώ τα θεσμικά όργανα της Ένωσης φέρουν τα ίδια έξοδα όταν αφορούν προσωπικό που είναι αποσπασμένο από αυτά.
- 49 Επιπλέον, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2009/906, οι αρχές των κρατών μελών είναι αρμόδιες να απαντούν σε τυχόν αξιώσεις συνδεδεμένες με την απόσπαση τις οποίες προβάλλει μέλος του προσωπικού που έχει αποσπαστεί από αυτά ή οι οποίες το αφορούν, ενώ τα θεσμικά όργανα της Ένωσης είναι αρμόδια να απαντούν σε τέτοιες αξιώσεις σε περίπτωση που προβάλλονται από μέλος του προσωπικού το οποίο έχει αποσπαστεί από αυτά ή το αφορούν.
- 50 Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι από τις διατάξεις της αποφάσεως αυτής προκύπτει επίσης ότι το προσωπικό που έχει αποσπασθεί από τα κράτη μέλη και το προσωπικό που έχει αποσπασθεί από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υπόκεινται στους ίδιους κανόνες όσον αφορά την άσκηση των καθηκόντων τους στο «θέατρο των επιχειρήσεων».
- 51 Πράγματι, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 4, δεύτερη περίοδος, της αποφάσεως αυτής, οι εθνικές αρχές μεταβίβασαν τον επιχειρησιακό έλεγχο του προσωπικού τους, των ομάδων και των μονάδων τους στον Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων, ο οποίος, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, διοικεί και ελέγχει, σε στρατηγικό επίπεδο, την EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και, υπό την ιδιότητά του αυτή, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού καθώς και σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της ίδιας αποφάσεως, απευθύνει εντολές προς τον Αρχηγό αποστολής.
- 52 Επίσης, ο Αρχηγός αποστολής, όπως προκύπτει από το άρθρο 6, παράγραφοι 1 έως 3, και από το άρθρο 9, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2009/906, ως υπεύθυνος αυτής της EUPM «στο θέατρο των επιχειρήσεων», διοικεί και ελέγχει την αποστολή αυτή, και συγκεκριμένα το προσωπικό, τις ομάδες και τις μονάδες «των συμμετεχόντων κρατών» που έχουν τοποθετηθεί από τον Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων, είναι δε υπεύθυνος και για τον συντονισμό και την καθημερινή διαχείριση της EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, απευθύνοντας τις αναγκαίες εντολές προς «το σύνολο» του προσωπικού, με στόχο την αποτελεσματική διεξαγωγή της αποστολής στο θέατρο των επιχειρήσεων.
- 53 Ομοίως, από το άρθρο 7, παράγραφος 4, της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι το σύνολο του προσωπικού της αποστολής οφείλει να τηρεί τα ελάχιστα εξειδικευμένα πρότυπα ασφαλείας της αποστολής και το σχέδιο ασφαλείας της αποστολής για την υποστήριξη της πολιτικής της Ένωσης στον τομέα της «επιτόπιας» ασφαλείας.
- 54 Μολονότι οι αποφάσεις που εκδίδονται από τις αρμόδιες αρχές της αποστολής και αφορούν την κατανομή του ανθρώπινου δυναμικού το οποίο έχει αποσπαστεί στην αποστολή αυτή από τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης για την πραγματοποίηση των δραστηριοτήτων που διεξάγονται στο θέατρο των επιχειρήσεων έχουν μια επιχειρησιακή διάσταση που εμπίπτει στην

ΚΕΠΠΑ, αποτελούν εντούτοις, ως εκ της φύσεώς τους, επίσης πράξεις διαχείρισεως του προσωπικού, όπως κάθε παρόμοια πράξη που εκδίδεται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους.

- 55 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο περιορισμός της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου που προβλέπεται κατά παρέκκλιση στο άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, τελευταία περίοδος, ΣΕΕ, και στο άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αποκλείει την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης να ελέγξει τις πράξεις διαχείρισεως του προσωπικού που αφορούν προσωπικό αποσπασμένο από τα κράτη μέλη και οι οποίες σκοπούν στην εξυπηρέτηση των αναγκών της αποστολής αυτής στο θέατρο των επιχειρήσεων, ενώ μάλιστα ο δικαστής της Ένωσης είναι, σε κάθε περίπτωση, αρμόδιος για τον έλεγχο των πράξεων αυτών όταν αφορούν προσωπικό αποσπασμένο από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψη 73, και της 12ης Νοεμβρίου 2015, Elitaliana κατά Eulex Kosovo, C-439/13 P, EU:C:2015:753, σκέψη 49).
- 56 Υπέρ της ερμηνείας αυτής συνηγορεί η αρμοδιότητα που αναγνωρίζεται στο Δικαστήριο, αφενός, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο β', και παράγραφος 6, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/1835 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 2015, για τον καθορισμό του καταστατικού, της έδρας και των κανόνων λειτουργίας του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Άμυνας (ΕΕ 2015, L 266, σ. 55), να κρίνει τις προσφυγές που ασκούνται από τους εθνικούς εμπειρογνώμονες οι οποίοι είναι αποσπασμένοι στον οργανισμό αυτό και, αφετέρου, βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2012/C 12/04 του Υπατού Εκπροσώπου της Ένωσης για τις Εξωτερικές Υποθέσεις και την Πολιτική Ασφαλείας, της 23ης Μαρτίου 2011, για τον καθορισμό του καθεστώτος που εφαρμόζεται στους αποσπασμένους στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης εθνικούς εμπειρογνώμονες (ΕΕ 2012, C 12, σ. 8), να κρίνει τις προσφυγές που ασκούνται από τους εθνικούς εμπειρογνώμονες οι οποίοι είναι αποσπασμένοι στην υπηρεσία αυτή.
- 57 Κάθε άλλη ερμηνεία θα είχε ως συνέπεια, όταν η ίδια πράξη διαχείρισεως του προσωπικού σχετικά με «επιτόπιες» επιχειρήσεις αφορά συγχρόνως προσωπικό αποσπασμένο από τα κράτη μέλη και προσωπικό αποσπασμένο από την Ένωση, η απόφαση που εκδίδεται για το πρώτο να είναι ενδεχομένως ασυμβίβαστη με αυτή που εκδίδεται από τον δικαστή της Ένωσης για το δεύτερο.
- 58 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο και, κατ' αναίρεση, το Δικαστήριο είναι αρμόδια να ελέγξουν τις πράξεις αυτές. Η αρμοδιότητα αυτή απορρέει, αντιστοίχως, όσον αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας των εν λόγω πράξεων, από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ και, όσον αφορά διαφορές εξωσυμβατικής ευθύνης, από το άρθρο 268 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 59 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι οι επίδικες αποφάσεις, στο μέτρο που με αυτές πραγματοποιήθηκε μετακίνηση της αναιρεσείουσας εντός της EUPM στη Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, αποτελούν πράξεις διαχείρισεως του προσωπικού με αντικείμενο την τοποθέτηση των μελών της αποστολής στο θέατρο των επιχειρήσεων και όχι, όπως, κατ' ουσίαν, έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 45 και 46 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, πράξεις που αφορούν ζητήματα συνδεδεμένα με την απόσπαση υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2009/906. Επομένως, οι αποφάσεις αυτές, παρότι εκδόθηκαν στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, δεν εμπίπτουν στις πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και στο άρθρο 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Κατά συνέπεια, εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης δυνάμει των γενικών διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως.
- 60 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν ήταν αρμόδιο να κρίνει την προσφυγή με την οποία η αναιρεσείουσα ζητούσε σε πρώτο βαθμό την ακύρωση των αποφάσεων αυτών και την επιδίκαση αποζημιώσεως.

- 61 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό.
- 62 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, εξ αυτού και μόνο του λόγου πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί ούτε ο πρώτος λόγος αναιρέσεως ούτε το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

Επί της αναπομπής της υποθέσεως στο Γενικό Δικαστήριο

- 63 Κατά το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εάν η αίτηση αναιρέσεως κριθεί βάσιμη το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση αυτή μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.
- 64 Για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 39 έως 60 της παρούσας αποφάσεως, οι ενστάσεις απαραδέκτου που υπέβαλε το Συμβούλιο και η Επιτροπή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο μέτρο που στηρίζονται σε αναρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες.
- 65 Εξάλλου, ως προς την αμφισβήτηση εκ μέρους της Επιτροπής, με την ένσταση που υπέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, του παραδεκτού της προσφυγής στο μέτρο που η προσφυγή αυτή στρέφεται κατά της Επιτροπής, διαπιστώνεται ότι, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν εμπλεκόταν στη δομή διοίκησης της EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και οι επίδικες αποφάσεις δεν αφορούν την εκτέλεση του προϋπολογισμού της EUPM, για την οποία απαιτείται, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2009/906, σύναψη συμβάσεως μεταξύ του Αρχηγού αποστολής και της Επιτροπής, οι αποφάσεις αυτές δεν μπορούν να καταλογιστούν στην Επιτροπή. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως अपαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατά της Επιτροπής.
- 66 Αντιθέτως, από το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2009/906 προκύπτει ότι ο Αρχηγός της EUPM στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, ο οποίος εξέδωσε τις επίδικες αποφάσεις, διορίζεται από την ΕΠΑ του άρθρου 38 ΣΕΕ. Εξάλλου, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 3, καθώς και του άρθρου 9, παράγραφοι 3 και 5, της αποφάσεως αυτής, υπόκειται στον Διοικητή Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων, ο οποίος, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, και το άρθρο 9, παράγραφος 3, της αποφάσεως αυτής, τελεί υπό τον έλεγχο της ΕΠΑ και τη γενική εξουσία του ΥΕ.
- 67 Αφενός, όμως, όπως προκύπτει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, το άρθρο 9, παράγραφος 2, και το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2009/906, η ΕΠΑ ασκεί τον πολιτικό έλεγχο και τη στρατηγική διοίκηση της EUPM, υπό την ευθύνη του Συμβουλίου. Αφετέρου, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 3, της αποφάσεως αυτής, ο Διοικητής Μη Στρατιωτικών Επιχειρήσεων εξασφαλίζει την ορθή και αποτελεσματική εφαρμογή τόσο των αποφάσεων της ΕΠΑ όσο και των αποφάσεων του Συμβουλίου.
- 68 Επομένως, οι επίδικες αποφάσεις καταλογίζονται στο Συμβούλιο και, άρα, η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο στο μέτρο που στρέφεται κατά του Συμβουλίου.
- 69 Όσον αφορά το ζήτημα αν οι επίδικες αποφάσεις είναι παράνομες ή θεμελιώνουν υποχρέωση αποζημιώσεως σε βάρος της Ένωσης, τούτο απαιτεί να εξεταστούν, σε πλαίσιο εντός του οποίου τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια, πολύπλοκα πραγματικά ζητήματα, βάσει στοιχείων που δεν εξετάστηκαν από το Γενικό Δικαστήριο και δεν συζητήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 70 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παρούσα υπόθεση δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση.

71 Κατά συνέπεια, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προκειμένου η προσφυγή να κριθεί επί της ουσίας στο μέτρο που στρέφεται κατά του Συμβουλίου, και το Δικαστήριο πρέπει να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 10ης Ιουλίου 2014, H κατά Συμβουλίου κ.λπ. (T-271/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:702).**
- 2) **Απορρίπτει την προσφυγή της H ως απαράδεκτη, στο μέτρο που στρέφεται κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Αστυνομικής Αποστολής της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUPM) στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη.**
- 3) **Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να κριθεί η ουσία της προσφυγής στο μέτρο που αυτή στρέφεται κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**
- 4) **Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)